

lede, der ikke har Raad til at supplere Udstyret selv, i Reglen er opbrugt med det første Barn. Ifølge Handelsministeriets Praxis kan der allerede nu efter Ansøgning gives mindrebemlede Adgang til Indkøb af A-Udstyr i Stedet for B-Udstyr.

Saaftremt Forslaget gennemføres er det Hensigten at søge de fornødne Bevillinger henholdsvis for den resterende Del af indeværende Finansaar og for Finansaaret 1948—49 ved Tillægsbevillingslove for de nævnte Aar beregnet i Forhold til en aarlig Udgift paa 500 000 Kr.

2. Økonomisk Hjælp i særlige Tilfælde.

Ved Lov Nr. 163 af 18. Maj 1937 om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. m. blev der som bekendt fastsat bestemte Regler for, i hvilke Tilfælde en svanger Kvinde kan faa sit Svangerskab afbrudt, og Indikation herfor anerkendtes kun i Tilfælde, hvor Svangerskabets Gennemførelse maa antages at medføre Fare for Kvindens Liv eller Helbred. Under Forhandlingerne i Folketinget om Loven blev det af Justitsministeren gentagne Gange fremhævet, at det var en Forudsætning for denne Lovgivning, at der, inden Loven traadte i Kraft, blev gennemført forskellige Foranstaltninger til Hjælp og Støtte for Kvinder til Gennemførelse af Svangerskabet og i Anledning af Fødslen, saaledes f. Eks. Oprettelse af Mødrehjælpsinstitutioner, og saadan blev da ogsaa oprettet i Henhold til Mødrehjælpsloven, inden Svangerskabsloven den 1. Oktober 1939 traadte i Kraft.

I den siden Mødrehjælpslovens Ikrafttræden forløbne Tid har det imidlertid i stadig stigende Grad været følt som et Savn, at der ikke i Lovens §§ 1 og 2 indeholdes Hjemmel til at yde direkte økonomisk Støtte til Kvinder, der har saadan Hjælp Behov. Denne Opgave har derfor kun kunnet tages op af Mødrehjælpsinstitutionerne, naar der fra privat Side blev stillet Midler til Raadighed hertil.

Det maa efter de indvundne Erfaringer antages at ville være af overordentlig stor Betydning for Institutionernes Arbejde, om de blev sat i Stand til ved Siden af den personlige, sociale og juridiske Raadgivning at give en økonomisk Haandsrækning efter et friere Skøn end det for Ydelse af almindelig offentlig Hjælp gældende. Dette gælder ikke mindst de Tilfælde, hvor en Kvinde henvises til Mødrehjælpsinstitutionen, fordi hun ønsker sit Svangerskab afbrudt. Erfaringerne viser, at Kvindernes Ønske herom i stor Udstrækning kan føres tilbage til økonomiske Vanskeligheder, og i mange Tilfælde

frafaldes Ønsket, saafremt Institutionen er i Stand til at sætte ind paa dette Punkt. Den personlige Støtte og Vejledning bliver derfor først effektiv, naar den kan ledsages af en økonomisk Støtte, som kan have en psykologisk Betydning i Retning af at skabe Ro hos Kvinden og Tillid til den hjælpende Institution, som rækker langt ud over Pengenes Værdi.

Man maa herved erindre, at der ikke i Forsorgsloven er Hjemmel til at yde Hjælp til alle de Formaal, som det her drejer sig om, og at Hjælpen i disse Tilfælde bør ydes hurtigt og ud fra særlige Hensyn, og saa vidt muligt uden at Kvinden skal henvende sig flere Steder, ligesom det i det hele er af afgørende Betydning, at alle de Spørgsmaal, der opstaar for Kvinden i denne Situation, kan blive behandlet under eet og ud fra samme Hovedsynspunkter.

Under Hensyn til den Omtale, som Abortspørgsmaalet i nogen Tid havde været Genstand for i Fagpressen og i Dagspressen, samt foranlediget af en Henvendelse fra Mødrehjælpsinstitutionen i København, har det i Lovens § 12 omhandlede „Mødrehjælps Fællesraad“ taget Spørgsmaalet op til Drøftelse paa et Møde i Slutningen af Marts Maaned 1947. Under Forhandlingerne i Fællesraadet understregede Medlemmerne ud fra deres Erfaringer fra det praktiske Arbejde alvorligt Vægten af de foranstaaende Betragtninger, og der var Enighed om Nødvendigheden af, at der gøres et virkeligt Forsøg paa en Afhjælpning. Fællesraadet henstillede derfor indtrængende til Ministeriet, at der snarest muligt fra det offentlige Side blev ydet et Bidrag til en positiv Løsning, f. Eks. i Form af Ydelse af direkte økonomisk Støtte.

Under Henvisning hertil stiller man herved Forslag om at henføre den her omhandlede Opgave til de Opgaver, hvis Løsning ikke forudsætter Tilskud fra privat Side, saaledes at Statskassens Tilskud hertil paa samme Maade som Institutionernes Udgifter til Opgaverne i Henhold til Lovens §§ 1 og 2, fastsættes paa de aarlige Finanslove.

Da det viste sig umuligt at faa et Forslag som det omhandlede gennemført inden Rigsdagen tog Ferie, og da det maatte anses for paatrængende nødvendigt, at den hurtigt blev tilvejebragt en positiv Løsning, gav Folketingets Finansudvalg i Skrivelse af 30. Maj 1947 (Aktstykke Nr. 717) sin Tilslutning til, at et Beløb af 50 000 Kr. straks blev stillet til Raadighed for Mødrehjælpsinstitutionerne som et ekstraordinært Tilskud af Statskassen for indeværende Finansaar. Saaftremt nærværende Forslag